

הנתיב אל העצמי האמיתי/ הקדמה-

כתבה Eva Broch

באוגוסט 1952, בערב ירח יפיפה במהלך ביקור בשווייץ, ישבתי בחזרי, מרפקי שעונים על השולחן וראשי על ידי. הרהרתי, אולי מדטתי, אם כי לא ידעתי הרבה על מדיטציה באותו זמן. זמן קצר בלבד לפני אותו ערב, הוצגתי בפני קבוצה, בציריך, שעסקה ברצינות בתופעות על-טבעי/נפשיות ורוחניות. ניגשתי אל זה- עבורי, מושג חדש מאוד- מלאה בספקנות.

בהחלט לא הייתי מסוג ה"מחפשת". הייתי מאושרת מאוד בחיי האישיים, ולמעשה, חברי הקרובים ביותר לעיתים האשימו אותי על היותי די שיטחית, עסוקה מדי עם הצד הקל יותר של החיים. מדי פעם השתתפתי בפעילות הקבוצה והלכתי לפגישות של הקבוצה, אבל בעיני כל זה נחשב רק בידור מעניין. אולם, מכיוון שתמיד ניסיתי לשמור על ראש פתוח, הפכתי מהוררת לגבי תצפיות וחוויות מסוימות שהיו לי. התחלתי לתהות על כמה מן ההיבטים שהפליאו / התמיהו אותי -- על עולם חדש מאד. האם זה באמת קיים? תמיד האמנתי באינטליגנציה עליונה, אבל לאמונה הזאת לא היו השלכות נוספות בשבילי. מעולם לא חשבתי על זה, גם לא עלה בדעתי שאמונה זו הציבה שאלות חשובות נוספות, עד הפעם בה באתי במגע עם הקבוצה בשווייץ.

באותו ערב, בפעם הראשונה בחיי, הרגשתי נוכחות חזקה ותחושה של מציאות לגבי אלוהים. דבר אחד בלבד הפריע לי: ידי הימנית. היא התחילה לכאוב. מה זה יכול להיות? זה הרגיש כמו שיגרון/ראומטיזם. זה התפתח בפתאומיות ובהחלט מנע ממני ליהנות מהחוויה היפה שלי. היד שלי נעשתה כבדה מאוד, כל כך כבדה שלא יכולתי עוד להחזיק את זרועי למעלה כתמיכה בראשי. ויתרתי ופשוט הנחתי לזרועי להישמט על השולחן, בתקווה שהמתח שבתוכי ייחלש. לפתע עשתה ידי תנועה כנגד הרצון שלי, מניעה את אצבעותי על מפת השולחן כאילו כתבתי. לקחתי עיפרון ונייר, והעיפרון התחיל לכתוב. זו לא הייתי אני -- לא היה לי שום מושג על זה.

בהתחלה, נמתחו רק קווים ישרים באלכסון על פני הנייר. ואז כל שורה התחילה עם השם שלי, מסתיימת בקו אלכסוני, שהולך למעלה -- שוב ושוב. הלב שלי הלם. זו היתה התנסות יוצאת דופן. עד אז שמעתי על תופעות כאלה, שפנו בשם "כתיבה אוטומטית". אבל איך זה יכול לקרות לי? לי, מכל האנשים! לא היה בי שום רצון להיות "מדיום". איזו מחשבה מפחידה-- ומביכה! מה יגידו כל החברים שלי? הם יחשבו שאני משוגעת. אבל זה מרתק, חשבתי. עצם העובדה שמשוהו שעשיתי היה מעבר לשליטה המיידית שלי נראה די מדהים. זה עורר בי הרגשה מוזרה מאוד. אבל לרגע לא היה לי ספק לגבי השפיות שלי; אפילו המחשבה המעורפלת שכמה מחברי עשויים (להטיל ספק), רק שיעשה אותי. בכל אופן, הייתי סקרנית לראות מה עוד תכתוב היד שלי. באותו ערב, עם זאת, שום דבר לא קרה עוד.

למחרת ביקרתי חברה שהכירה היטב תופעות כאלה. כשסיפרתי מה שקרה, היא התייחסה אל זה כדבר מובן מאליו. היא התריעה / הפצירה בי לא לתרגל זאת לבד, כי הקסם/ המשיכה של התופעה מכניס למעורבות כל כך עמוקה שמאבדים מדי פעם ראייה נכוחה של המציאות ולא משתמשים

בשכל הישר -- לשניהם זקוקים באופן נואש בהכשרה של מתנות מהכוחות העל טבעיים. שכן, בהתחלה, תמסורות מתרחשות ברמות רבות. סוגים מסוימים של התמסורות/ השידורים הם בנאליים, תכופות לא אמיתיים, מדי פעם מצחיקים/ משונים, לעתים קרובות מבלבלים. הן תערובת של תחזיות מדויקות להפליא ותעלולים/ מתיחות; תערובת של חוכמה עמוקה ושל גילויים המעניינים מנקודת מבט פנומנולוגית (חקר התופעות בתודעת האדם) בלבד. מיון של גיבוב זה דורש ספקנות בריאה, ראש פתוח, ניסיון וידע בתחום זה, הפְּדָלוּת/ ניתוק ואינטליגנציה. קל מאוד, בתחילתה של התנסות כזו, לאבד את תחושת הפרופורציות, להיסחף, להיכנע לחנופה ולמשאלות לב.

החברה שלי הציעה לשבת איתי בקביעות. היא הציעה ששייכות אלו תתקיימנה בצורה מסודרת, יימשכו כשעה, והזהירה אותי שלא להיכנע לאף לא אחת מדרישות בלתי סבירות שעשויות לבוא באמצעות הכתיבה.

הסכמתי להצעותיה וציפיתי לפגישות. זה היה אפילו בילוי מרגש יותר מאשר ללכת להרצאות ולהיות עדה לתופעות הנוצרות על ידי אחרים. אבל בוודאות לא היה לי שום מושג שעבודת חיי תנבע מכך. לקח לי די זמן להבין כי נדרשים שנים של עבודה קשה, אימון, התפתחות עצמית, עימות עצמי מעמיק, ניסוי וטעייה, עד שניתן להגיע לרמה של תקשורת שהיא בעלת משמעות ומועילה. היו מכשולים / עיכובים רבים, פיתויים רבים להתגבר עליהם. אולי זה היה אך לטובה שבהתחלה התעלמתי מהקשיים בהתפתחות זו. לו הייתי מבינה/ קולטת אותם, כי אז ייתכן והיו מונעים ממני להעמיק ולהמשיך.

עשר הפגישות הראשונות עם חברתי הוכיחו את עצמן כלא פוריות: אין כתיבה מובנת--רק שרבוט, כמו שעושים ילדים קטנים; מאוחר יותר הגיעו תווים מוסיקליים (אני לא מנגנת בכלי מוסיקה, ואני גם לא מוזיקלית במיוחד). השורות של התווים נמתחו ישר כאילו נעשה שימוש בסרגל. לאחר עשר הפגישות הראשונות הופיעו כתבי יד אחדים, כולם שונים; כמה מהם היו ישרים, חלקם מלוכסנים, כמה מהירים יותר מכל מה שכתובה רגילה יכולה להיות, אחרים מאוד איטיים ומאומצים.

ואז, מרגע מסוים ואילך, הופיעה כתיבה אחת, אשר היתה מפורשות שונה באופיה מכל האחרים, שונה בדגש ושונה בתחושה שהשרתה. היתה בה סמכות בדרך שלווה, בטוחה. היא לא היתה מהוססת. זה היה ברור על מה היא מדברת. היא התבטאה / יצאה באמירות של צלילות מדהימה וחוכמה. היא התרכזה תמיד בהתפתחות הפנימית, סירבה לדון בבנאליות או לספק "הוכחה" כלשהי על ידי שימת דגש על התופעה. היא מעולם לא התעקשה על ציות, אלא המליצה ברוגע / בנינוחות. היא לעולם לא קיבלה החלטות עבור אחרים, אבל עזרה בְּאִיךְ לעשות זאת בכוחות עצמם. היתה לה המתנה המופלאה להצביע על אמת כואבת או לא מחמיאה לא רק בלי לפגוע, אלא בו בזמן הרימה את רוחו של האדם. הקול הזה -- מה או מי שזה היה -- היה בעל חוכמה גבוהה יותר מכל מי שכבר נתקלתי בו קודם לכן. הוא הדריך והראה -- הוא מעולם לא השתלט. הוא לימד אותי הרבה הרבה דברים. למשל, שיש עולם של שוני בין טיפוח הכוחות העל טבעיים אשר עלולים להוביל להשתלטות, לבין הטיפוח של המתנות הרוחניות. האחרון פירושו שאני חייבת

תמיד להיות זו שתקבע את הזמן, את המקום ואת התדירות של המפגשים. עלי להתייעץ תמיד עם השכל הישר והאינטליגנציה שלי. הוא הזהיר מפני אמונה עיוורת. הוא הדגיש, מעבר לכל דבר אחר, את החשיבות של הצמיחה האישית וההתפתחות הבלתי פוסקת שלי, שבלעדיהן ערוץ זה לא יכול להפוך למה שהוא אמור להיות.

בהדרגה, בוודאות, באופן רציף, ההדרכה שלו הובילה אל מעמקי האישיות שלי, מצביע על מחסומים/מעצורים ובעיות שלא ראיתי מעולם. זה נמשך שנים רבות והיה שווה- ערך לאנליזה מעמיקה. כמו כן צויין בפני שזה לא טיפול חד פעמי, כדי להסיר תסמינים מסוימים. זו היתה דרך לחיים, רצויה / נחשקת עבור כל מי שרצה לחיות באופן מלא וחיוני אם המתנה שלי אמורה, יום אחד, להועיל לאחרים.

מלבד ההתפתחות הפסיכולוגית והרוחנית שלי, תוכנית הלימודים של מה שהיה עלי ללמוד יכולה להשתוות עם כל הכשרה אקדמית -- הן בכמות והן באיכות. היה עלי גם ללמוד על האופן שבו פועלים החוקים הרוחניים, כאשר מתקשרים עם כוחות גבוהים יותר. זה היה לעתים קרובות קשה ביותר. הדרך היחידה שבה ניתן ללמוד היבטים רבים היתה באמצעות התנסות, על ידי ניסוי וטעייה, על ידי מבדקים/מבחנים. לו היה לי ספר כללים ללמוד, היה זה קל הרבה יותר. יתר על כן, הייתי צריכה ללמוד את אמנות הריכוז, ומידה גדולה של סבלנות והתמדה.

להתפתחות ולאומון/הדרכה היו שני היבטים ברורים: ההתפתחות האישית הפסיכולוגית, הכניסה למעמקים של אזורים מוסתרים, ואת הגישה היותר טכנית לתופעה עצמה. היה צריך להיות איזון בין השניים: היו פעמים בהם המליצו לי להתרכז רק בהתפתחות האישית שלי עד שזו הדביקה את הצד היותר טכני ומכני של האימון. לבסוף הגעתי למצב שבו הייתי צריכה להחליט: האם אני רוצה להתייחס לזה ברצינות או אני רק רוצה לראות בזה משחק, בילוי/להעביר את הזמן? במקרה האחרון, מוטב היה לוותר מיד, כי עד מהרה התברר שזה עניין רציני מדי להשתעשע איתו. אם החלטתי על האלטרנטיבה הקודמת, היה עלי לקבל החלטה מלאה מכל הלב, לדעת מה מעורב בזה. זה לא היה קל. מלבד כמות הזמן והמאמץ העצומים שהדרכה ממושכת צרכה, הכוונה היתה לוותר על מקצוע הריקוד שאהבתי וששמנו התפרנסתי היטב. גם ההתנגדות שכבר הוזכרה מילאה תפקיד: קבוצת החברים שלי היתה מאוד "עולמית", "מתוחכמת", רחוקה מרעיונות כאלה. המשפחה הקרובה שלי לא תהיה מאוד אוהדת, סובלנית במקרה הטוב. ההחלטה היתה צריכה להיעשות ללא כפייה, אפילו בלי לבקש עצה לגבי זה. כל מה שצויין בפני היה שצריך לעשות את זה בלב שלם, וכי אם אני מחליטה להתחיל לעסוק בעבודה זו ברצינות, מכשולים רבים ייעלמו. ביקשתי, כמובן, הכוונה פנימית והשראה, את רצון האלוהים.

זה לקח ימים. היו רגעים של לב כבד. רגעים שבהם הייתי משוכנעת שאין לי מה לעשות עם "דברים שכאלה". היו רגעים אחרים, כשהבנתי, או אולי רק חשתי במעורפל, כמה עזרה אני יכולה לתת לאחרים, וכי מתנה כמו זו היא חסד. היטלטלתי למרות ההבטחתה להקָרָה. זה היה קשה, ולפי הצורך גם תקופה של בדידות. לבסוף, החלטתי באופן מלא ומכל הלב. מעולם לא הצטערתי על כך. כל חלקיק בהוויה שלי ידע שקיבלתי את ההחלטה הנכונה ברגע שאחרי, ומאז ועד עתה. יהיה זה ממש בלתי אפשרי להתייחס לפרטים הרבים של האימונים/ההדרכות הבאים שלי, של

שלבבים שונים באימון שעברתי. גם לא ניתן לתאר כיצד נכונה להפליא הוכחה התחזית כי אקבל הדרכה וכי החסימות/ המכשולים יוסרו. כל פרט שנראה כאילו עמד בדרך פשוט נעלם. זה הסתדר בצורה הכי נפלאה. זה לא אומר שלא הייתי צריכה לעבוד, להחליט, לחכות, להתאמן, לעשות טעויות וכו'. הכוונה היתה, אך ורק, ששום דבר לא עמד בדרכי להגשמת מה שקלטתי שזה הייעוד שלי.

לתאר את הפרטים האלה, וכיצד ההנחיה הנפלאה הזאת באה לידי ביטוי, יהיה ספר בפני עצמו. אחרי ההחלטה שלי, כל זה התחיל באמת ברצינות. מלבד מההתפתחות האישיות שלי ומה שיכול להיות מוגדר כאנליזה, הכתיבה האוטומטית המשיכה. לפעמים מהירות הכתיבה היתה באמת מעבר ליכולת האנושית. היו מפגשים בהם נכתבו שמונים עמודים בשעה אחת! יתר על כן, מכיוון שכתב היד שלי בלתי קריא, כבר רכשתי קודם את ההרגל להקליד את כל המכתבים שלי וכך מעולם לא התרגלתי לכתוב ביד. קיבלתי התכווצות ביד אפילו כשכתבתי כמה שורות על גלוייה. ובכן, במהלך הכתיבה האוטומטית היד שלי לא כאבה כלל וכלל ואחר כך ההרגשה היתה כאילו שהיא נחה! סוגי האישיות השונות, המשתייכות לכתבי היד השונים, חדלו בהדרגה להיות מיוצגות/ להופיע. הכתיבה הפכה יותר ויותר לביטוי של הדרכה מסוימת זו, בקנה אחד עם קצב ההתפתחות האישית שלי. אם האחרון התמהמה/ פיגר מאחור, גילויי הכתיבה היו בעייתיים, מטרידים, לא מעניינים, או לא משמעותיים. אחד הדברים החשובים ביותר היה תמיד להביע את המחשבה ואת הכוונה להשתמש בערוץ זה באופן בלעדי לטובה, לסייע לאנשים על פי רצונו של אלוהים, ותמיד לשמור על המניעים שלי נקיים מכל טומאה.

ואז, יום אחד, נאמר לי כי הדרכה זו תתבטא בדרך הרבה יותר הולמת באמצעות מצב של טראנס, מאשר באמצעות כתיבה אוטומטית. בלתי אפשרי, אמרתי. זה לא בלתי אפשרי, אמרו לי. זה פשוט ייקח זמן ומאמץ. מלבד הסלידה מהרעיון של "להיות בטרנס", לא יכולתי לדמיין איך זה יכול אי פעם להיות אפשרי. שוב הייתי צריכה להחליט, לקבל החלטה מלאה. נדרש אומץ "להרשות לעצמי את מצב הטרנס", לפחות באופן עקרוני; לא ממש האמנתי שזה יקרה אי פעם. בכל מקרה, הייתי מוכנה עבור ההכשרה. הייתי צריכה להתרכז בחשיבה על שום דבר! זה נשמע יותר קל ממה שזה. ניתנו לי – קודם דרך הכתיבה ומאוחר יותר באמצעות קול פנימי של השראה - עצה, הצעות, רמזים מסייעים. מעולם לא שמעתי על אף אחת מהשיטות האלה. אחר כך סיפרו לי חברים בקיאים כי אלה שיטות עתיקות, בהם משתמשים ביוגה. איך הגעתי לידע זה? מעולם לא קראתי ולא שמעתי שום דבר על דברים כאלה, כמו גם לא על הרעיונות הפילוסופיים או הפסיכולוגיים שהונחו בהדרכות שקיבלתי.

במשך שנה וחצי היו לי ישיבות קבועות, עושה תרגילי ריכוז. דבר לא קרה. הייתי כל כך "כאן", שזה פשוט נראה חסר תקווה. ואז, יום אחד, כשהכי פחות ציפיתי, זה קרה! זו היתה ההרגשה המוזרה ביותר, בכלל לא כפי שדימינתי שיהיה. חשבתי שזה יהיה כמו להירדם פתאום. אבל זה היה בדיוק ההפך, אם זה הגיוני לכל מי שלא חווה את זה. תודעה ללא מאמץ נעשתה כה גדולה, שבעקבותיה בא מצב של אובדן חושים/ חוסר הכרה. בשינה, חוסר הכרה הוא תוצאה של תודעה נמוכה יותר. בפעם הראשונה הרגשתי כאילו אני ברטט מוזר ומזמזם; היתה זו תחושה בלתי ניתנת לתיאור. אני לא יודעת כמה זמן זה נמשך, זה יכול היה להיות שנים או שנייה. זה היה על-זמני.

כשחזרתי להכרה, התרוקן הדם מפני, אבל הרגשתי נפלא. לא היו דיבורים, אבל מאותו זמן ואילך לא היה קשה אף פעם להיכנס לטראנס. זה היה כאילו מצאתי סוף סוף את הכישרון/ המיומנות, חציתי את "הגבול". הבנתי שעכשיו חשוב יותר מתמיד להמשיך לגדול ולהתפתח ולזכור תמיד כי ערוץ זה צריך לשמש רק כדי לעזור לאנשים.

אחרי הפעם השנייה שנכנסתי לטראנס, ההנחיה המסייעת כבר התבטאה/ התגלתה בדיבור. המדריך – כפי שנקרא קול זה מאוחר יותר למען הפשטות – עזר וייעץ. בהתחלה, כל מה שנאמר הועלה על הכתב; מאוחר יותר, נעשה שימוש ברשמקול. עכשיו כבר לא הרגשתי שהדם שלי אוזל מהפנים כשאני יוצאת מטראנס. להיפך, לחיי היו ורודות וניראית והרגשתי כאילו יצאתי משינה ארוכה ומרעננת. הרגשתי נמרצת, חזקה ובריאה יותר מבעבר.

בין השנים 1952 ו 1955 נמשך אימון זה ללא כל משתתפים מבחוץ. נאמר לי שאני לא "מוכנה", אבל יתנו לי סימן בשלבים מסוימים, שיציין כי הרחבה של הפעילות שלי כדי לעזור לאחרים תהיה בסדר עכשיו. "האור הירוק" הראשון ניתן ב-1955. נאמר לי "ללכת על זה" אבל לעולם לא להציע את העזרה הזאת אלא אם יגשו אלי. באותו זמן לא יכולתי לדמיין איך אחרים יקדעו על כך. אבל עזרה אכן התבקשה ממני תמיד ומעולם לא הייתי צריכה להזיז אצבע כדי למשוך אנשים לזה. תחילה, התאסף רק קומץ אנשים, חלקם מעולם לא פגשתי קודם. כשהם שאלו שאלות ועצות, הכיוון / המגמה היו תמיד אותו דבר: הדרכה וייעוץ להתפתחות עצמית ולצמיחה אישית. ניתנו הסברים על מטרת החיים והבריאה, המראים את החשיבות של הצמיחה האישית של כל אדם. כאשר "המדריך" הפך אישי יותר, מצביע על חסמים ומכשולים ספציפיים בנפשם של האנשים הנוכחים, הם נרתעו/ נחרדו לעתים קרובות למדי מהדיוק של האבחון. במקרים אחרים, הם לא יכלו, באותו רגע, לראות את האמת של ההבחנות שצוינו בפניהם. הם בכל זאת אישרו זאת, כאשר טרחו לחקור את התגובות והעמדות הלא-מודעות שלהם. עם הזמן, ציינו בפניהם איך לעשות זאת, יותר ויותר בבירור.

ככל שהתמסורות/ השידורים התפתחו בהיקפם, לאמיתו של דבר יותר אנשים יצרו קשר, מה שהצביע על עזרה ללא גבול. בהתחלה, כמה אנשים היו פשוט סקרנים; אחרים חיפשו אחר השאלות המתמיהות של החיים בכלל והחיים שלהם בפרט. חלקם היו מוטרדים במיוחד. רבים קיוו לקבל תשובות קלות. כאשר הם התאכזבו למצוא שאין בתשובות שום תרופת פלא, וכאשר הראו להם כי מה שמטריד אותם כלפי חוץ היה ביטוי של קונפליקטים פנימיים מסוימים שחייבים להתמודד ולמוסס אותם, הם לפעמים התרחקו. אבל ללא מעט מהם היה האומץ לחקור עמוק יותר את החיים הנפשיים שלהם וללכת בדרך הזו/ בדרך הנתיב. הם לא התחרטו על כך.

ב-1956 חזרתי לארצות-הברית וההתפתחות התקדמה די מהר. בתוך חודשים ספורים, התגבשה קבוצה חדשה לגמרי, כפי ש"ניבאו" שנה קודם לכן בשוויץ. לא הכרתי אף אחד מהמשתתפים. עם התרחבות הקבוצה, היה צורך לארגן את העבודה. זה קרה באופן טבעי, בלי שום מאמץ. העבודה התארגנה כך: כל שבוע שני, נערך מפגש טראנס כללי, במהלכו ניתנה הרצאה. הרצאה זו הוקלטה, תומללה והודפסה. מאוחר יותר, לוח הזמנים הזה שִׁנָּה להרצאה אחת לחודש ומפגש טראנס אחד לחודש שבו נשאלו שאלות, הנוגעות להרצאה האחרונה ודנו בבעיות.

מדי שבועיים הלכתי לפגישות האלה, מתיישבת, נכנסת לטראנס בלי שיהיה לי מושג מה יהיה הנושא באותו לילה. בתחילה ההרצאות נראו כנושאים מבודדים. רק לאחר זמן מה התברר שיש מבנה מוגדר, שיטה, המשכיות, תוכנית, וראיית הנולד בבחירת הנושאים. מה שנראה מזהים עוד יותר, מתריס/ זורק כפפה לדמיון האנושי, היה שכל נושא השפיע עמוקות על מספר אנשים. היו אלו אנשים שלא היה להם דבר במשותף, שהיו שונים מכל הבחינות, שהתחילו את עבודת התיב בזמנים שונים ומצאו את עצמם בשלבים שונים. עם זאת, כל הרצאה ניתנה בזמן המדויק, כאשר היא היוותה עזרה עבור רוב חברי הקבוצה.

במשך מספר שנים, כל עזרה אישית ופרטית היתה צריכה להינתן באמצעות טראנס. בהדרגה למדתי את השיטה; כל הכישורים והיכולות שלי השתפרו והפכתי מסוגלת לעזור לאנשים באופן פרטי בלי מצב הטראנס, בתנאי שהגיעו באופן קבוע ועבדו באמת על פי מתווה ההרצאות. עבור אלו שבאו רק פעם אחת, שאותם לא הכרתי, עדיין הייתי זקוקה לטראנס. מדי פעם, בעבודה הרגילה שלי, כשאני משתמשת בכישורים הרגילים שלי, אנו עשויים להגיע לנקודה בה אנו תקועים ולא רואים איך להמשיך. במקרים כאלה פגישת טראנס מיד מפזרת את הערפל. זה נהיה פחות ופחות נחוץ, ככל שעובר הזמן.

כמה מחברי הקבוצה, מוכשרים לעבודה זו והתקדמו היטב בהתפתחות שלהם, כבר אומנו ומאומנים לעבוד עם אחרים, על פי שיטה זו. כאשר נדרשת עזרה, הם באים לפגישת טראנס אישית עבור, או עם מי שהם עוזרים להם בעבודת נתיב זו.

בנוסף לעבודה הפרטית הרגילה וללימוד ההרצאות, יש לנו קבוצות קטנות שבהן המשתתפים דנים בבעיותיהם ומעורבים בהדרגה עם חברי קבוצה אחרים. הבעיות שלהם ביחסים בין-אישיים צצות בעותק מדויק של הקשיים שלהם בחיים. כאשר הם מגלים את זה, זה מוכח כמועיל מאוד. אבל אף אחד מהפעילויות האלו לא יכולה להיות מועילה אם כל חבר לא יעבוד בעצמו ועם עצמו. שכן אין זו פסיכואנליזה, שבה פוגש המטופל את הפסיכואנליטיקאי שלו מספר פעמים בשבוע. משתתף בקבוצה בדרך כלל פוגש את ההלפר שלו פעם בשבוע, לפעמים רק פעם בשבועיים, לפגישה ארוכה -- בדרך כלל שעתיים, ולפחות שעה וחצי. בנסיבות אלה, עבודה פעילה לבד היא חיונית. העובדה ששיטה זו מדגישה את החשיבות של מאמץ אישי ומלמד אנשים לעבוד לבד, מובילה אותי לקוות שייתכן והקורא ימצא את דרכו ללא הלפר אישי.

בשלב מסוים הובהר לי שמצב הטראנס אינו מטרה בפני עצמה או אפילו מטרה רצויה. זהו מצב זמני ולא כל סוג של אישיות זקוק לזה כדי להתחבר למאגר של העצמי האמיתי, הניצוץ האלוהי. באופן אידיאלי, תקשורת כזו מתרחשת במצב של מודעות מלאה. אבל יש מבנים אישיותיים מסוימים ותנאים מוגדרים בחיים ובסביבתם של אי אלו אנשים, שעבורם הטראנס הוא, ללא ספק, דרך מהירה ותועלתית יותר להגיע לנקודה זו. למה זה כך במקרים מסוימים ולא באחרים, אני לא יודעת. כל מה שאני יודעת הוא שככל שאני גדלה ומתפתחת, מצב הטראנס יהיה נחוץ פחות. זה נראה כמו סתירה בראיית העובדה שעבורי, התפתחות היתה הכרחית באותה מידה כדי להשיג את מצב הטראנס. אולי אפשר להסביר את זה בצורה הטובה ביותר על ידי ציון שכל התפתחות צריכה להשלים מחזורים ושלבים מסוימים. אולי הייתי צריכה ללמוד, קודם כל, להרפות ולוותר על הרצון החיצוני שלי ועל היכולת של המיינד השטחי יותר. דרך מצב הטראנס עשויה היתה להיפתח

באר פנימית מסוימת, שניתן לשאוב ממנה, אשר בסופו של דבר תזרום ללא טראנס. התחלתי להרגיש את הצורך לשחרר את האינטלקט החיצוני, מה שאיפשר לאינטליגנציה הפנימית להתבטא -- קודם כשהייתי כלי מחוסר הכרה, אחר כך בתודעה-למחצה, ואחר-כך במלוא שליטה בכל כישורי. מגמה חדשה זו החלה למעשה די מזמן. בעבודה הפרטית, אמרתי קודם, מצב הטרנס נעשה פחות ופחות נחוץ. בעבודה עם אחרים, כמו גם עם עצמי, אני מרגישה בבירור חוכמה עמוקה ורחבה יותר, מעוררת השראה ומנחה אותי. המקור הזה נוכח תמיד, ברשותו כל התשובות, בתנאי שלוקחים את הבעיה כדי לנסח את השאלה בצורה תמציתית ומדויקת. יתר על כן, ברשותו כוחות שהמיינד האנושי בקושי התחיל להעלות על דעתו, שלא לדבר על הפקת תועלת/ מיצוי.

למרות שאני כל הזמן מגדילה את הכוחות של אינטואיציה מודעת, עדיין אני לא מסוגלת לייצר את ההרצאות ללא מצב טראנס למחצה. כמה זמן ייקח להתפתחות שלי כדי להסיט הצידה את הטרנס, אני לא יודעת. אני מאוד מודעת לכך שהחיפוש העצמי המתמשך, התבוננות עצמית בענווה, וטיפול הכישורים דרך פתיחת ערוצים מסוימים, הם לא רק המפתח להגשמה האישית שלי, אלא הם האחריות שלי כלפי עבודה זו. ללא תנאי מוקדם זה, החיים הדינמיים המחלחלים/ החודרים להרפתקאה/להעזה השלמה הזו ייפסקו והנתיב יסתיים היכן שתורות רבות אחרות בעלות ערך הסתיימו: בדוגמה (אמונה או הנחה שמקבלים כאמת מוחלטת) מתה. האנשים השייכים לקבוצה שלנו הם תערובת של כל הגילאים, הלאומים, רקעים חברתיים, בעיות, מקצועות, אמונות וטמפרמנט / מְזָג.

הדבר היחיד שיש להם כנראה במשותף זה האינדיבידואליות המובהקת/ הבולטת שלהם. יש כאלה שיש להם בעיות עמוקות שהם לא יכלו לפתור עם גישות אחרות. יש כאלה שהשלימו בהצלחה טיפול פסיכותרפי מסורתי ורוצים להמשיך הלאה. יש רבים שאין להם בעיות גלויות לעין וברורות המחייבות עזרה. הם מתמודדים בצורה מושלמת עם החיים, מגשימים עצמם באופן סביר בתחומים החשובים של החיים, אבל רוצים להפיק יותר מהחיים.

יחסם/ עמדתם של המשתתפים לתופעה משתנה עם אישיותם. לחלקם אין זיקה דתית או שהם אפילו אנגוסטיים (כופרים) או אתאיסטים בתפיסתם כשהם מתחילים לראשונה בעבודה שלהם. הגישה שלהם היא שלא משנה מה המקור של ההדרכות האלו, מה שניתן מתקבל כל כך על הדעת, הוא כל כך מועיל ומוכח כאמין, עד שלא אכפת להם מאיפה כל זה בא. הם מודעים לתופעה הבלתי רגילה שכן כל מי שמכיר אותי די טוב יכול לראות שהאני המודע הרגיל שלי אינו יכול לייצר הדרכות כאלה. מעולם לא למדתי פסיכולוגיה או מטפיסיקה, וגם לו עשיתי זאת בהרחבה, זה לא יכול להסביר מבנה מתואם של 135 הרצאות (בזמן כתיבת שורות אלו), מאורגן, מתוכנן, ישים לעבודה פסיכולוגית והתפתחות רוחנית. שום מחקר שלי לא יכול גם להסביר עד כמה מדויקים האבחונים הנעשים עבור אנשים שאני לא מכירה, איך מוצגות דרכים כיצד לעבוד כדי לפתור בעיות פנימיות.

יש הסוברים כי "המדריך" הוא אישיות שאינה חיה בבשר/ בתוך הגוף, שיש לו יותר ידע וחוכמה מאשר רוב בני האדם, ובוודאי כמות יוצאת דופן של אהבה, הבנה, סבלנות, חמלה ואמפתיה. יש הסוברים כי דרך מצב הטרנס אני משיגה/ מתחברת למקור של חוכמה אוניברסלית שאחרת

עדיין היתה בלתי מושגת עבורי. יש גם מי שמאמין כי הדרכה עשויה להיות תערובת של החלופות לעיל. זה לא משנה באיזו תיאוריה או דעה מחזיקים. הדבר היחיד שחשוב הוא ראש פתוח, כמו גם הרצון והאומץ כדי לנהוג על פי נתיב זה. שום דבר לא יכול להיות מתגמל יותר.

לעתים קרובות נשאלתי, מה שמה של הקבוצה? אין לה שם. נשאלתי גם מדוע אני לא יוצרת איגוד רשמי או חברה, עם סניף מסודר, וכל מה שנילווה לזה. ככל שניתן, אני רוצה להימנע מכך. אני לא נהנית מפתות ואני מאמינה שכמה שיותר לא פורמלי, בלתי רישמי ולא מאורגן (אשר משמעותו הוא לא: מבולגן) העבודה של קבוצה זו תימשך, כך היא תישאר חיה יותר.

אולי יגיע הזמן שבו זה יהיה בלתי אפשרי מבחינה טכנית, כי אני בהחלט לא רוצה למנוע מאנשים את העזרה בעלת הערך. אני מנסה להפוך את זה לזמין במידה מרובה יותר, דרך ספר זה. אם יהיה אי פעם צורך ליצור קבוצה רשמית, עם שם רשמי, אני סומכת על ההדרכה שהובילה אותי באופן בלתי נילאה כל כך, עד כה, כדי לשמור על האופי הדינמי החי של עבודה זו. הרבה יהיה תלוי בכולנו שעזרו לבנות את זה.

בהזדמנות זו, אני רוצה להודות לכל החברים שלי שתמכו ועזרו לי בנאמנות, בעידוד ובסיוע, במיוחד רבקה הארקנס, שאיפשרה את כתיבת הספר הזה באמצעות הקרן שלה ודרך החברות שלה כאשר עמדה לצדי. היא אפשרה לי לכתוב את הספר הזה בתנאים נוחים ועודדה אותי להרכיב את הספר בעצמי, משימה שמעולם לא חשבתי שאהיה מסוגלת להוציא לפועל. היא שכנעה אותי שזה יכול להיעשות רק על ידי, שכן אני יודעת ומבינה עבודה זו יותר מכל אדם אחר. אני גם מודה לחברה שלי ומשתפת הפעולה איתי, סוזאן וינטרס. הביקורת הבונה שלה בעלת הערך וההצעות היו חשובות מאוד בתקופה שהרגשתי לא בטוחה איך להשלים את הספר. המשימה של ליצור מובאות מתוך 135 הרצאות, להביא את המהות של ההדרכות, וכן כל החומר בעל הערך שהתרחש/ התגלה בעבודה פרטית --מה לבחור, מה להשמיט, כי זה יהיה בלתי אפשרי לפרסם ספר המכיל את החומר כולו -- לא היה קל. אני מקווה שהצלחתי. תיאורי המקרה, שנועדו להפוך חומר מופשט למובן יותר, הם של אנשים אמיתיים. השמות שלהם שוננו, כמובן, כדי לשמור על פרטיותם.

אני מקווה שבמסגרת ספר זה, ימצא הקורא את אותו מסלול לחופש ולהגשמה אשר הוצע, וימשיך להיות מוצע, לכל מי שמוכן לקחת על עצמו את ההעזה ואת ההרפתקה של נתיב זה.

תרגום: חווה אילון

למידע איך למצוא ולהשתתף בפעילויות של נתיב ההתמרה ברחבי העולם, אנא כתבו The Pathwork® Foundation PO Box 6010 Charlottesville, VA 22906-6010, USA Call: 1-800-PATHWORK, or Visit: www.pathwork.org

ההודעות הבאות נועדו להדריך אתכם בשימוש בשם RPathwork ובחומר המובא בהרצאה זו.

שם רשום לצורכי מסחר ומתן שירותים RPathwork: נתיב ההתמרה הוא סימן רשום בבעלותה של Pathwork The Foundation הקרן לנתיב ההתמרה ואין לעשות בו שימוש בלי היתר מפורש בכתב מאת הקרן.

הקרן עשויה, על פי שיקול דעתה הבלעדית, לאשר שימוש בסימן RPathwork על ידי ארגונים או בני אדם אחרים, כגון ארגונים מסונפים וסניפים. זכויות יוצרים: זכויות היוצרים לחומר של – Guide Pathwork המדריך לנתיב ההתמרה – הם רכוש הבלעדי של קרן. Pathwork

שכפול הרצאה זו מותר רק עם עמידה בתנאים של מדיניות הסמל המסחרי וסימון המוצר וזכויות היוצרים של הקרן, אך אין לשנות או לקצר את הטקסט בשום צורה שהיא, וגם אין להסיר את סמלי זכויות היוצרים, הסימן המסחרי וסמל המוצר או כל הודעה אחרת. גביית תשלום מותרת אך ורק על עלויות השכפול וההפצה. כל אדם או ארגון העושים שימוש בסמל המסחרי של הקרן לנתיב ההתמרה נחשב כמי שהסכים לעמוד במדיניות הסמל המסחרי, סימון השירותים וזכויות היוצרים של הקרן. להשגת מידע או עותק של המדיניות, נא ליצור קשר עם הקרן.

by Eva Broch Pierrakos ©
1996 The Pathwork® Foundation (1996 Edition)